

Mládež se musí oprostít od škodlivého vlivu kontrolované opozice a pseudolevicové ideologie – která z nich namísto revolucionářů pouze dělá užitečné idioty monopolistického kapitalismu.

Autor: Gearóid Ó Colmáin

Ve svém románu *Cesta do hlubin noci* Louis-Ferdinand Céline provokativně označil vojáky padlé v 1. světové válce za „idioty“. Spisovatel narážel na skutečnost, že vojáci položili život za věc, která rozhodně nebyla jejich vlastní – zbytečný masakr chudáků za zájmy boháčů. V jednom z mnoha pronikavých postřehů k lidskému údělu si Céline všímá, že v moderním světě se ulice stala místem snů. *„Que fait-on dans la rue, le plus souvent ? On rêve. C'est un des lieux les plus méditatifs de notre époque, c'est notre sanctuaire moderne, la Rue“* (Co nejčastěji děláme na ulici? Sníme. Je to v naší době nejčastější místo meditace, moderní svatyně.)

Po nedávném oznámení francouzské vlády o reformě zákoníku práce se v ulicích francouzských měst objevilo nové „spontánní“ sociální hnutí bez vůdců – Nuit Debout (Noc na nohou/vzhůru). Jak už naznačuje sám název, aktivity hnutí probíhají v noci a jedním z hesel je „*rêve général!*“ – „generální sen,“ hříčka na „*grève générale*“ (generální stávka). Namísto generální stávky, která by srazila vládu na kolena, tedy volají aktivisté po snění v ulicích!

Hnutí se rozšířilo po uvedení filmu *Merci Patron!* („Díky šéfe!“) novináře a tvrdého kritika francouzské plutokracie *Françoise Ruffina* 23. února.

Přestože snímek kritizuje hamižnost současného kapitalismu, nezabývá se vztahem mezi monopolistickým kapitalismem, zahraničními vojenskými agresemi ve službách hromadění kapitálu, třídním bojem a dezinformacemi masmédií.

Stejně tak Ruffinův film neodkrývá a neodsuzuje podíl všech korporátních médií na válečných zločinech na Středním východě a napříč Afrikou prostřednictvím šíření lží a dezinformací ohledně úlohy západního imperialismu v těchto válkách. Nemluví o tom, že prezidenta Pobřeží slonoviny Laurenta Gbagba v roce 2010 uneslo francouzské komando – zatímco byla jeho země bombardována a jeho pověst vláčena blátem – protože se vzepřel mocnému Pařížskému klubu (Club de Paris), kroužku (nejen, pozn. DP) francouzských bankéřů, kteří ovládají africké nekoloniální peníze; Gbagbo chtěl, aby si Pobřeží slonoviny vydávalo vlastní peníze – tento smělý krok by na zdroje bohaté zemi umožnil vybudovat vlastní průmyslovou základnu nezávislou na koloniálních zájmech.

I když na Náměstí republiky stojí stánek, který údajně poukazuje na ničivou úlohu francouzské politiky v Africe, nic konkrétního o ní neříká, a stejně tak pořadatelé ani nepozvali žádného z panafrických intelektuálů, kteří o problematice píší, aby o ní promluvil nebo prodával své knihy. Hnutí Nuit Debout je z drtivé většiny bělošské a středostavovské.

Ruffinův film neukazuje ani to, jak kapitáni francouzského obilného průmyslu (přesněji: představitelé France Export Céréales, France Agrimer a manažeři společností Soufflet, Louis Dreyfus, Glencore, Cani Céréales, Cargill a ConAgra, pozn. DP) spolupracovali s teroristy proti zájmům **libyjského lidu**, když se v listopadu 2010 v Paříži tajně setkali s libyjskými zrádci, aby se smluvili na bombardování a zničení nejbohatší a nejdemokratičtější země v Africe.

Francouzská vládnoucí třída nezavinila jen zničení staletí sociálních výdobytků francouzských dělníků, ale podílí se i na genocidě a zločinech proti lidskosti. Proč o tom Ruffin mlčí?

Ruffin píše pro „levicové“ publikace, které podporovaly Severoatlantickou aliancí vycvičené „rebely“ v Libyi – ve skutečnosti teroristy z al-Káidy ve službách NATO. V roce 2011 údajně levicový **Monde Diplomatique** otiskl článek o Libyi, který vyhlášoval, že o „krutosti režimu“ nemůže být pochyb – navzdory skutečnosti, že zločiny připisované plukovníku Kaddáfímu spáchali odpadlíčtí (**takfíři**) „rebelové.“

Ruffin a lživá média, pro která píše, se podíleli na genocidách prováděných silami NATO proti národům jižní polokoule od Středního východu přes Afriku až po Latinskou Ameriku.

Ne, tyto nepohodlné skutečnosti se v Ruffinově „antikapitalismu“ neobjevují. Namísto toho nám servíruje krajně levicové slogany, maloburžoazní ironii a bezmyšlenkovité obsazování náměstí mládeží, které chybí vzdělání i zkušenosti potřebné k pochopení strukturálních důvodů a hlubších důsledků reformy pracovněprávních zákonů, proti nimž vystupují.

Hnutí **Nuit Debout** rozhodně není spontánním, nehierarchickým projevem lidového rozhořčení, jak tvrdí někteří komentátoři.

Právě naopak, jedná o výsledek desetiletí pečlivé analytické práce ideologů amerického impéria. Od **nedemokratického rozkladu SSSR** v roce 1991 zdokonalily USA mechanismus změny režimů, obvykle označovaný jako „barevné revoluce.“ Využívá kooptace levicových hesel a symbolů ve službách pravicové agendy. Lenin a bolševická strana před i po Říjnové revoluci opakovaně kritizovali **Lva Trockého** za využívání těchto kontrarevolučních technik, dnes se však staly barevné revoluce běžným nástrojem **americké zahraniční politiky**.

Manipulace s mladistvou naivitou a rebelií buď za účelem svržení zahraniční vlády nepřátelské americkým zájmům, nebo vytvoření „levicového“ opozičního hnutí v zemi náležící k impériu za účelem likvidace opozice skutečné – tuto strategii by si měl nastudovat každý aktivista, který se chce zapojit do hnutí schopného dosáhnout skutečné společenské, politické a ekonomické změny.

Hnutí **Nuit Debout** vedou maloburžoazní bohémové, kteří současný kapitalismus nechápou

vůbec nebo jen minimálně. Hnutí funguje podobně jako americkými penězi financované barevné revoluce ve východní Evropě a Arabské jaro – prázdné slogany, hloupé hříčky a politická infantilita. Přestože to zatím nemůžeme s jistotou prokázat, využívání zaťaté pěsti coby symbolu hnutí v kombinaci s přihlouplými slogany velice nápadně připomíná postupy CANVAS, (Centre for Applied Non-Violent Actions and Strategies, dříve Otpor!), výcvikové organizace mládeže ke změně režimů blízké CIA.

Vládnoucí francouzská třída očividně četla Marxe důkladněji než její rádoby oponenti. Skutečnými spojenci monopolistického kapitalismu v dnešní Evropě jsou totiž lidé jako François Ruffin a další přední buržoazně levicový ideolog tohoto hnutí **Frédéric Lordon**; oba dva skrývají reakcionářství za svým pseudo „antikapitalismem“ – nebo přesněji řečeno, svým „anti-neoliberalismem“ – pomocí záměrně spletené sémantiky, pseudointelektualismu a krajně levicových hesel.

Ve Francii existují tisíce skutečných lidových organizací, které dostávají velkou část svých informací od nezávislých médií jako Meta TV, Cercle Des Volontaires, Réseau Voltaire a mnoha dalších. Skutečnou proletářskou analýzu kapitalismu provádějí komunistické organizace jako **OCF** a **URCF**. Promyšlenou buržoazní kritiku francouzského a unijního imperialismu pak nabízí politická strana **UPR**.

Aktivisté **Nuit Debout** mluví o „konvergenci (souběhu) vzdoru“ – přesto byli novináři a aktivisté z těchto skutečně lidových organizací silou vykázáni z Náměstí republiky coby „fašisté.“ Organizace **Antifa** se označuje za bojovníka proti fašismu, většinu času však plýtvá napadáním skutečných antiimperialistických aktivistů a jejich očerňováním nálepkou „fašista.“

Antifa se aktivně podílí na hnutí **Nuit Debout**, zatímco skuteční francouzští antiimperialisté jako **Sylvain Baron** byli z náměstí vykázáni.

V roce 2011 jsem opakovaně zdůrazňoval, že neschopnost levice pochopit reakční ideologii Arabského jara a podíl amerických agentur na jeho plánování i provedení bude mít pro progresivní politiku katastrofální důsledky. Dnes vidíme opakování podobných postupů po celém světě za účelem kriminalizace skutečných antikapitalistů a vytváření vhodných podmínek pro vznik vojenské diktatury. Skutečnými spojenci této strategie jsou maloburžoazní „antikapitalisté“ jako François Ruffin a Frédéric Lordon; tito fantasmagoričtí rádoby intelektuálové, kteří osvětlují ulice nočního, metropolitního snového světa, tak brilantně vyobrazeného Célinem.

Označování imperialistických zahraničních agresí za „revoluce“ a „humanitární intervence,“ spolu s dětinskou obhajobou vágních konceptů jako „sociální Evropa“ – takto hanebnou úlohu hrají tito postmoderní „revolucionáři,“ ve skutečnosti nic jiného než avantgarda reakčního imperialismu. Co jsem v roce 2011 popsal jako neduh pseudolevicové politiky, přerostlo v nebezpečnou celosvětovou pandemii. Kdyby tato forma levice neexistovala, museli by si ji imperialisté vymyslet. Hnutí **Nuit Debout** se šíří po celém světě. Pseudolevicová média jej budou nadšeně líčit jako moderní verzi Delacroixova obrazu „**Svoboda vede lid na barikády,**“

zatímco ve skutečnosti se jedná mnohem spíš o zlověstnější obdobu krysaře z Hamelinu.

Tak zvaní „antifašisté“ z tohoto hnutí označují za fašisty ty, kteří odhalují lži korporátních médií k ospravedlnění zločinů zahraničních agresí NATO – agresí vedených za účelem hromadění kapitálu stejnými korporacemi, které doma zavádějí utahování opasků a třídní válku; fašisty a nepřáteli pracující třídy jsou ale právě oni!

Ideologická zmatenost je politickou nemocí doby. Céline popisuje válku a nemoc jako dvě „nekonečnosti noční můry“. Francouzský spisovatel mezi ně mohl zahrnout i fašismus – zhoubnou ideologii, k jejímuž přijetí ho nakonec jeho cynismus dovedl. Za dvě „nekonečnosti noční můry“ dneška by se daly označit útočné války a triumf kapitalistického útlaku následkem politické nákazy ultralevicového kretenismu, která v posledních 30 letech zachvátila dělnické hnutí. Dokud se mládež neoprostí od škodlivého vlivu kontrolované opozice a pseudolevicové ideologie – která z nich namísto revolucionářů dělá užitečné idioty monopolistického kapitalismu – jejich dobře míněný aktivismus zůstane naneštěstí odsouzen k urychlení cesty celé civilizace do hlubin noci.

Úvaha Gearóida Ó Colmáina *Journey to the End of the Night: The Paris ‚Nuit Debout‘ movement* vyšla na stránkách American Herald Tribune 17. dubna 2016.